

Besedila skladb

na

koncertu „Ljubljanskega Zvona“

11. oktobra 1920.

°°

Pesem o beli hišici.

Cvetko Golar. — Emil Adamič.

Bela hišica na samem,
bela breza poleg nje,
tam lepo se domovalo
in ljubilo bi srce.

Ali sam oj, božji dolgčas
koj nevestko bi si zbral,
belo roko, črnooko
noč in dan bi svatoval.

In kot ptiček v svojem gnezd
gledal bi na lepi svet,
in poljubljaj in poslušaj
rajsko ptičko tristo let. —

Res, oženil bi se.

Aleksandrov Murn. — Emil Adamič.

Res, oženil bi se,
pa me svatov je sram,
bi povešal med njimi glavo,
pa zato se skesam.

Res, zaljubil bi se,
pa me ljubice sram,
bi povedal ji pretežko,
kako da rad jo imam.

Res, zato naj živim,
kakor ptič pod goro,
dobra volja pa ženka
do smrti mi bo!

Svetla noč.

Paul Verlaine. — Vladimir Levstik. — Anton Lajovic.

Glej, mesečine poljub medli,
šepet šušti v vrhah,
šum gine, v mir tone listje, gaj molči:
predraga, predraga ti!

Ribnjak strmi in vrba leskeče,
obraz boječe ji v njem drhti,
in v solzah se drevje sklanja,
ljubezen sanja.

Brezskrbnost sije iz vseh daljav
in iz nižav koprena
vije blede se do višnjih cest,
o sen do zvezd.

Spleen.

Paul Verlaine. — Vladimir Levstik. — Anton Lajovic.

Nekdaj je krvavela roža,
kot črn bršljan je mrak temnel.
Ah, zdaj ko draga tiho boža,
strup mojih muk je oživel.
Preveč sijala je nekdanj višava,
morje zeleno in sladki dih modrin.
In zdaj nad dušo strah mi plava:
Ti, ti pustiš me tudi Ti!
Teži me drevja lesketanje,
blesk listov polni me z boljo,
v boleost so mi ravni brezkrayne,
le Tebe ljubim še samo. —

Razdvojenost.

Paul Verlaine. — Vladimir Levstik. — Anton Lajovic.

Moja duša žaluje neutešljiva,
bolestni njene je ženska kriva.
Karkoli storim utehe ni,
čeprav več srce ne služi nji,
čeprav moje duše in moje želje pot,
kam, o kam od te ženske pelje.
Srce občutljivo zdrhteva vroče,
vprašuje dušo, mar je mogoče?
Al mora biti razpotje cest uporno tak
in tak zgolj boleost?
In duša srcu tako odgovarja:
Mar sama vem kaj to žalost vstvarja,
da blizu se čutiš in vendar, o kje,
odtrgan trpiš, ko gori srce. —

Poj, petelin, zoro mi naznani!

Iz bosanskega perivoja. Cvetko Golar. — Emil Adamič.

Poj, petelin, zoro mi naznani!
K meni jezdi s solncem moj predragi.
Pravijo o njem, da je hajduk,
v črni gori plazi se po skalah,
zre za plenom z volčjimi očmi.
Da, razbojnik si, hajduk moj dragi!
S črnimi si me očmi urekel,
v robstvo sladko zakoval, zaklel me.

Nimfa.

T. Köstlin. — M. Milojević.

Kroz prvi mrak je nimfin poj
zazvonio nad bistrom vodom ti'o.
Kraj bistre vode momak mlad
Božanski glas je slušao njen.
I vjetar je čarli'o.

I pao je mrak i večnim snom
je zaspao momak lepši nego i kad.
I zvana kad zazvoniše
Pun bola ču se nimfin poj
I nikad više nikad.

Japan.

Ohotomo Nakamohi. — M. Milojević.

O krasna zemljo Jamato
s bregova si tako slavna,
al gorostasnome kagujami
nikde nema ravna . . .

Pod vrhom tvojim
planina mila
rajski sanjam san,
dok iz doline beo maglen
se diže pram;
gasne dan.

Pučinom negde galeb kriče,
večernjača dok nadamnom sja,
o znaj Jamato zemljo mila,
da niko tebe ne voli kao ja.

Karanfile lane moje.

Hrv. narod. iz Mostara. — F. Lhotka.

Karanfile! lane moje
kara li te majka?
Nit me kara lane moje
nit mi prigovara.
Več me šalje lane moje
na Dunao na vodu.

Kiša pada.

Hrv. narod. iz Vratušine. — F. Lhotka.

Kiša pada, trava raste
gora zelena.
Na toj gori jedno drvo
tenko visoko.
Pod njim sedi moja draga
a ja polak nje.

Kaj ve misli?

Petruška. — Josip Pavčić.

Kaj ve misli, misli črne,
ste zašle sem v tožno stran?
Kmalu solnce mrak razgrne,
vseokrog bo beli dan.

In v naročju spet ležala
bo mi sladka ljubica,
bo v laseh ji lesketala
sveža rosa jutranja.

Ženjica.

Ferdo Kozak. — Janko Ravnik.

Žela je, žela mlada ženjica,
pela je v polje zlato,
pela je pesem o svojem preljubem,
ki ga nazaj več ne bo:

„Šel moj preljubi za srečo,
v lepi široki je svet,
našel je srečo, zato se ne vrne,
vzel ga široki je svet.“

„Žela bi, žela, pa bilke ne vidim,
solze oči mi slepe“. —

Ah, kak si žarka mlada ljubezen,
hitro ranljivo je mlado srce! —

Kiša.

Dragutin M. Domjanič. — Anton Lajovic.

Kiša pada, kišica
travnike primače
duša moja dušica
tak se stiha plače.

Škoda je pohabiti
suzom lice belo,
škoda ne pozabiti,
kaj ni biti smelo.

Kaj si rubček zgubila?
Dam ti ja još jeden,
kaj si dečka ljubila,
koji ni te vreden?

Kiša stala, kišica,
ruže sunce greje,
duša mi se dušica
vse čez sunce smeje.

Medved z medom.

Oton Župančič: Ciciban. — Anton Lajovic.

Skoči brate, na medveda!
Pa zakaj?
Vkradel nam je lonec meda.
Pa zakaj?
Lačni so mu medvediči.
Pa zakaj?
Prazni so še vsi grmiči.
Pa zakaj?
Saj ne upajo si cvesti.
Pa zakaj?
Sneg bi vtegnil jih zamesti.
Pa zakaj?
Burja se čez plan hohoče.

Pa zakaj?
Jug je prepoditi noče.
Pa zakaj?
Ko pa ni še božja volja!
Bratec, aj!
Božja volja je najboljša.
Naj le Jug na Burjo mahne
in pomlad na zemljo dahne,
cvet in sad rde grmiči
najedo se medvediči,
takrat skočim za medvedom,
pa mu vzamem lonec z medom!

